

Arrest

nr. 219 908 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten DESENFANS C. en RECKER A.-C.
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 november 2015 het Rijk binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 november 2015 om internationale bescherming. Op 14 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Sadat van origine. U bent geboren in de stad Mashad in het buurland Iran. U behoort tot de sjjiitische streek van de islam. Toen u drie of vier jaar oud was werd u samen met uw ouders gedeporteerd naar Afghanistan. Julie bleven ongeveer anderhalf jaar in Kandahar en keerden daarna terug naar Mashad. U verbleef in Mashad tot uw achttiende en daarna woonde u gedurende twee jaar in de stad Chinaran waarna u tot uw vertrek in een vluchtelingenkamp verbleef bij de stad Torbat-e Jam. Ongeveer negen jaar geleden trouwde u met uw nicht T. H. (...). Zij werd opgevoed door uw vader omdat haar ouders waren overleden. Aanvankelijk was zij verloofd met jullie buurman, M. R. (...), van wie jullie dachten dat hij eveneens het sjjiitisch geloof aanhing. Na twee maanden ontdekte uw familie dat hij een soenniet was, Baluch was van origine en de Iraanse nationaliteit had. Uw nicht wilde niet meer trouwen met hem en uw vader was hiermee akkoord. Daarop werd de verloving verbroken. M. (...) nam wraak en hij stak jullie woning in brand. Hij goot kokend water over u en uw echtgenote. U diende een klacht in bij de Iraanse autoriteiten, maar tevergeefs. Door de problemen met M. (...) en de algemene uitzichtloze situatie voor Afghanen in Iran besliste u om naar Europa te vluchten. Op 10 november 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een kopie van uw amayeshkaart, kopieën van de amayeshkaarten van uw drie kinderen, een kopie van een huwelijksakte, kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen, kopieën van Iraanse binnenlandse reistoelatingen van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen, een Afghaanse lidkaart van 'Hezbe Wahdat' op naam van uw vader, Iraanse gerechtelijke documenten betreffende uw klacht tegen M. R. (...), foto's waarop de verwondingen van u en uw schoonbroer te zien zijn, een briefomslag zonder vermelding van afzender of geadresseerde en een Belgisch medisch attest waaruit blijkt dat u verschillende littekens hebt.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt een Afghaans staatsburger te zijn.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw familiale achtergrond vaag en inconsistent zijn. Gevraagd naar de geboorteplaats van uw vader antwoordde u dat hij u verteld had dat hij van Kandahar afkomstig was. Gevraagd waar in Kandahar repliceerde u dat u denkt dat hij geboren werd in het district Dand maar waar precies dat wist u niet (CGVS, p. 5). Waar uw moeder geboren is wist u helemaal niet, u kon enkel zeggen dat het in Afghanistan is (CGVS, p. 5). U verklaarde dat uw ouders destijds uit Afghanistan gevlucht waren omwille van de oorlog en meerbepaald de bombardementen door de Russen. Ook hier had u echter geen verdere informatie over (CGVS, p. 6). Waar Kandahar gelegen is in Afghanistan wist u niet eens bij benadering te zeggen (CGVS, p. 5). Zelf van een laaggeschoold iemand kan echter verwacht worden dat hij meer weet over de plaats van herkomst van zijn ouders en de reden waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten om zich in een buurland te vestigen.

Treffend is ook dat reeds bij het begin van het gehoor bleek dat u de Afghaanse variant van het Perzisch, namelijk het Dari, niet machtig bent. Gevraagd welke taal uw ouders thuis met elkaar spraken antwoordde u dat het Dari had moeten zijn maar dat ze Farsi (de variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Iran) spraken omdat u hen anders niet zou begrijpen. Deze uitleg houdt echter geen steek, temeer omdat u beweert dat u in een Afghaanse wijk in Mashad, met name Sakhteman, en daarna in een Afghaans vluchtelingenkamp hebt gewoond (CGVS, p. 2 en 3). Daarnaast bleek u niet te weten welke andere talen er naast het Dari nog worden gesproken in Afghanistan (CGVS, p. 5 en 7). Toen u hiernaar gevraagd werd repliceerde u dat u niets weet over Afghanistan (CGVS, p. 5). Toen u later nogmaals werd gevraagd of er in Kandahar een andere taal wordt gesproken naast het Dari moest u nog steeds het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6).

Daarnaast dient opgemerkt dat uw kennis over uw voorgehouden land van herkomst, met name Afghanistan, te beperkt is. Gevraagd om etnische groepen uit Afghanistan te noemen moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 4 en 5). Later tijdens het gehoor vermeldde u weliswaar dat u in Iran textiel verkocht in de bazaar en dat daar ook Hazara uit Afghanistan werkten. U wist niet van waar in Afghanistan zij afkomstig waren en gevraagd om informatie te geven over de Hazara bevolking wist u enkel te zeggen dat ze het sjjiitisch geloof aanhangen en van Mongoolse afkomst zijn. Meer informatie had u niet (CGVS, p. 13). Hoewel u, zoals hierboven reeds vermeld, in een Afghaanse wijk en een

Afghaans vluchtelingenkamp in Iran zou gewoond hebben kon u geen enkele Afghaanse zanger of sportman noemen. U wist wel te vertellen dat Afghanen de vlag hijsen in Mazar op hun onafhankelijkheidsdag maar u bleek niet te weten dat Mazar (voluit Mazar-e Sharif) een grote Afghaanse stad is. U kende Mazar enkel als een schrijn (CGVS, p. 15). Haft Mewa, een traditioneel Afghaans gerecht dat bereid wordt met nieuwjaar, kende u evenmin. Hoewel u tweemaal gevraagd werd naar specifieke Afghaanse gerechten die bereid worden met nieuwjaar noemde u dit niet (CGVS, p. 15 en 16). U noemde weliswaar 'Kabuli' en 'Aash'. Dit laatste is echter ook een Iraans gerecht (CGVS, p. 15 en 16). Op de vraag naar bekende Afghaanse personaliteiten moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U voegde wel toe dat u wist dat Ashraf Ghani de president is maar dit heeft u vernomen van medebewoners in het opvangcentrum in België. Voorts wist u niet hoe de Afghaanse vlag eruit ziet en buiten Kabul en Kandahar kon u geen enkele andere Afghaanse stad bij naam noemen (CGVS, p. 16).

Tot slot zijn uw verklaringen over de verblijfsdocumenten waarover u zou beschikt hebben als Afghaans vluchteling in Iran tegenstrijdig met de informatie van het CGVS. Zo stelde u dat vluchtelingenkaarten voor Afghanen uitgegeven worden door de VN. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat deze kaarten worden uitgereikt door de BAFIA (de Iraanse Vreemdelingendienst). U stelde voorts dat u in Iran beschikte over een amayesh 10 kaart. Gevraagd naar de procedure om dergelijke kaart te verkrijgen beweerde u verkeerdelijk dat Afghanen deze kaart kregen nadat ze geïnterviewd werden door de VN (CGVS, p. 7). In werkelijkheid echter kunnen enkel deze Afghanen die in de jaren 1980 en de vroege jaren 1990 op prima facie basis, dus louter op basis van hun Afghaanse nationaliteit, als vluchtelingen erkend werden een beroep doen op de amayesh procedure. Dat Afghanen die een toevlucht zoeken in Iran door de VN zouden geïnterviewd worden over hun problemen, zoals u suggereerde tijdens het gehoor, blijkt nergens uit de beschikbare informatie (CGVS, p. 7). Gevraagd of er andere mogelijkheden zijn voor Afghanen om legaal in Iran te verblijven antwoordde u dat sommigen een Iraans paspoort hebben waarop vluchteling staat geschreven (CGVS, p. 13). Nergens uit de op het CGVS beschikbare informatie wordt echter melding gemaakt van dergelijk Iraans vluchtelingenpaspoort. Uit de informatie blijkt echter wel dat het voor Afghanen mogelijk is om legaal in Iran te verblijven met een Afghaans paspoort waarin een Iraans visum werd aangebracht. U bevestigde echter dat u wel degelijk een Iraans paspoort bedoelde en geen Afghaans (CGVS, p. 13).

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

U werd tijdens het gehoor gewezen op de twijfel inzake uw Afghaanse herkomst, doch u hield vast aan uw verklaringen wat dit betreft (CGVS, p. 6).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Over de Iraanse documenten (kopieën van amayesh kaarten, kopieën van Iraanse binnenlandse reistoelatingen, kopieën van geboorteaktes van uw kinderen en de documenten betreffende uw klacht tegen M. R. (...)) dient opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc.. Betreffende de lidkaart van Hezbe Wahdat op naam van uw vader dient opgemerkt dat u ook hier enkel een kopie van voorlegde. Gevraagd wat Hezbe Wahdat is moest u het antwoord schuldig blijven. U kon enkel zeggen dat ze in Afghanistan vechten

tegen de taliban. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Uit de foto's van brandwonden kan niet afgeleid worden wat de identiteit is van de afgebeelde personen noch in welke omstandigheden de littekens werden veroorzaakt. In het Belgisch medisch attest wordt enkel melding gemaakt van het feit dat u een aantal littekens heeft. Er blijkt helemaal niet uit dat 70% van uw lichaam verbrand zou zijn, zoals u wel beweerde tijdens het gehoor (CGVS, p. 14).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel" en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker haalt aan dat hij in Iran ernstige vervolgingen heeft ondergaan in de context van discriminatie, mishandelingen en mensenrechtenschendingen door de Iraanse regering tegenover Afghaanse vluchtelingen. Verzoeker stelt tevens te vrezen dat hij bij terugkeer naar Iran zal worden vervolgd door de man waarmee zijn echtgenote aanvankelijk verloofd was. De Iraanse autoriteiten zouden hem en zijn familie hiertegen niet beschermen.

Verzoeker geeft aan de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar geboren en grotendeels getogen te zijn in Iran. Zijn ouders zouden als sinds de oorlog met de Sovjet-Unie in Iran wonen.

Verzoeker haalt vervolgens enkele bronnen aan die gewag maken van discriminatie, mishandelingen en mensenrechtenschendingen door de Iraanse regering jegens Afghaanse vluchtelingen. Verzoeker betoogt dat zijn verklaringen over de moeilijke situatie van zijn familie in Iran en het gebrek aan bescherming door de Iraanse autoriteiten met deze informatie overeenstemmen.

Verzoeker wijst vervolgens op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat verwerende partij het vermoeden dat uit deze bepaling voortvloeit niet op draagkrachtige wijze tegenspreekt.

Verzoeker meent dat hij een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn verzoek aannemelijk te maken en te staven en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Ten slotte voert verzoeker met betrekking tot zijn vermeende nood aan subsidiaire bescherming, na een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM, aan dat hij afkomstig is uit een regio in Afghanistan waar een gewelddadig conflict heerst tussen de taliban en de Afghaanse regering.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel" en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker laat gelden dat de motieven van de bestreden beslissing niet voldoende draagkrachtig zijn. Volgens verzoeker werden er meerdere fouten gemaakt in het gehoorverslag. Verzoeker stelt dat hij tijdens een afspraak op het kantoor van zijn advocaat heeft uitgelegd dat de tolk van Pasjtoe-origine was en niet genoeg Farsi of Dari kon spreken. Hij zou ook hebben uitgelegd dat hij de tolk voorstelde om naar het Pasjtoe over te schakelen omdat hij merkte dat hij weinig Farsi en Dari kon, maar dat de tolk dit weigerde en zei dat het gehoor in het Farsi moest plaatsvinden.

Met betrekking tot de achtereenvolgende motieven van de bestreden beslissing laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoeker legt uit dat hij de vragen over de geboorteplaats van zijn ouders wel antwoorden kon. Hij geeft toe dat hij niet precies weet waar Kandahar ligt, sinds hij Afghanistan verliet toen hij 6 jaar oud.

Daarna wordt hem verweten dat hij geen Dari spreekt. Dit houdt echter geen steek, omdat sinds Dari en Farsi zo gelijk zijn, verstaan zich Dari en Farsi sprekers. Bovendien, sinds het gehoor in het Farsi was, is het onmogelijk dat verzoeker geen Dari spreekt of ten minste begript. De tolk aanwezig tijdens de afspraak met verzoeker in onze kantoor bevestigt ook dat verzoeker Dari spreekt. Verzoeker heeft tijdens het gehoor verklaart dat zijn vader Pashtou met hem spraak, en zijn moeder Dari, daardoor spreekt hij vloeiend Dari, en heeft een goed niveau in Pashtou. Hij ment dat de tolk hier opnieuw niet begreep wat hij zei en het foutief vertaalde.

Hij legt ook uit dat hij wel verklaarde welke spraken in Afghanistan worden gesproken, anders als Dari. Hij noemde in onze kantoor als voorbeeld Pashtou, Dari, Farsi als spraken die gesproken worden in Kandahar. Over de Hazara, voegde hij toe dat vele in de stad Mazar wonen. Hij meldt ook dat hij niet zei dat hij niets weet over Afghanistan.

Verder wordt hem verweten dat zijn kennis over Afghanistan te beperkt is, onder andere omdat hij geen etnische groepen noemen kan. In onze kantoor meldde hij echter de Pahstoun, Tadjiek, Uzbek, Hazara...Hij heeft ook verschillende afghaanse personaliteiten genoemd (onder andere Karzai and Ashraf Gani), en velezanger en sportman (Naghmeh, Manglale, Ahmadzater, Ariana Said, Khodad Azizi in het football, Mohamad Jamal Mobarz in het kick boxing...). Hij heeft ook verschillende gerechten genoemd (manto, rabelli, ashaq). Verzoeker ment dat de tolk hier opnieuw een foutieve vertaling deed.

Verzoeker benadrukt dat hij alleen zes jaar oud was toen hij naar Iran verhuisde, en dat het dus normaal is dat hij niet alles weet over Afghanistan. Zijn kennis over Afghanistan komt van wat zijn vader hem vertelde.

Tot slot benadrukt verzoeker dat hij nooit zei dat de VN de verblijfskaarten voor afghaanse vluchtelingen uitgeeft. Hij verklaard dat hij de adres van de Iraanse ministerie voor vreemdelingen (zo vertaald, "Oumur Kharjeh") op Charchasmeh of Boulevard Pirozi in Mashad gegeven heeft, en dat deze ministerie de kaarten uitgeeft. Hij legt uit dat hij alleen over de VN spraak wanneer hij zei dat hij hulp zocht, omdat zijn huis gebrand werd door zijn vijand. Ook zijn Amayesh kaart heeft hij door de Iraanse ministerie voor vreemdelingen gekregen.

Aangaande de paspoort, verklaart verzoeker dat hij het over een boekje had, die het voor afghaanen in Iran mogelijk maakt om te rijden, en huis te kopen, maar niet om het land te verlaten.”

Verzoeker wijst vervolgens op bijkomende stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt, met name kopieën van verblijfskaarten van zijn ouders en broers (stuk 5), een militaire kaart van zijn vader van Afghanistan (stuk 6) en kopieën van recente verblijfskaarten van zijn echtgenote en kinderen (stuk 7).

Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is en dat de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* geschonden werd. Hij meent dat hij nauwkeurige en eenduidige verklaringen heeft afgelegd die door voldoende objectieve elementen worden ondersteund en dat zijn relaas als geloofwaardig dient te worden beschouwd, desnoods op basis van het voordeel van de twijfel.

2.1.3. Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport *“Iran: Afghan Refugees and Migrants Face Abuse. Thousands Denied Refugee Rights, Summarily Deported”* van Human Rights Watch van 20 november 2013 (stuk 3);
- *“Why are Afghan refugees leaving Iran”*, Al-Jazeera, 17 mei 2016 (stuk 4);
- fotokopieën van Iraanse verblijfskaarten van verzoekers ouders en broers (stuk 5);
- een fotokopie van de Afghaanse militaire kaart van verzoekers vader (stuk 6);
- fotokopieën van recente Iraanse verblijfskaarten van verzoekers echtgenote en kinderen (stuk 7).

2.2.2. Verzoeker stuurt op 1 april 2019 per post nog enkele stukken op, die de Raad bereiken op 2 april 2019 en niet vergezeld gaan van een aanvullende nota. De Raad wijst erop dat luidens artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de partijen tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis kunnen brengen van de Raad en niet in een aanvullende nota vervatte nieuwe elementen ambtshalve uit de debatten worden geweerd. Aangezien ze pas na de sluiting van de debatten de Raad bereikten en bovendien niet vergezeld gaan van een aanvullende nota worden deze stukken ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij artikel 41 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat verzoeker niet aannemelijk maakt over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en de commissaris-generaal geen zicht biedt op zijn werkelijke nationaliteit, waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers verklaringen over zijn familiale achtergrond vaag en inconsistent zijn, dat (ii) verzoeker het Dari niet machtig is en niet bleek te weten welke andere talen er in Afghanistan naast het Dari nog worden gesproken, dat (iii) verzoekers kennis over zijn voorgehouden land van herkomst te beperkt is, en dat (iv) verzoekers verklaringen over de verblijfsdocumenten waarover hij als Afghaans vluchteling in Iran zou beschikt hebben tegenstrijdig zijn met de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de stad Mashad in Iran. Hij verklaart drie of vier jaar oud te zijn geweest toen hij met zijn ouders vanuit Iran gedeporteerd werd naar Afghanistan. In Afghanistan zou verzoeker ongeveer anderhalf jaar in de provincie Kandahar hebben gewoond, alvorens terug te keren naar Mashad. Vervolgens zou verzoeker tot zijn achttiende in Mashad hebben gewoond, waarna hij gedurende twee jaar in de stad Chinaran zou hebben verbleven en vervolgens, tot voor zijn komst naar België, in een vluchtelingenkamp nabij de stad Torbat-e Jam. Verzoeker verklaart dat hij omstreeks 2008 trouwde met zijn nicht, die door zijn vader was opgevoed nadat haar ouders overleden waren. Verzoekers nicht zou kort daarvoor nog verloofd zijn geweest met een Iraanse buurman van verzoekers tante, maar die verlovings zou verbroken zijn nadat verzoekers familie erachter was gekomen dat hij geen sjiit was. Uit wraak zou deze buurman het huis van verzoeker in brand hebben gestoken en zijn echtgenote hebben aangevallen met zuur. Verzoeker verklaart omwille van de problemen met zijn belager en de algemene uitzichtloze situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Iran naar Europa te zijn gekomen.

In casu motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken.

De Raad beklemtoont dat het essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst aannemelijk maakt, nu de nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij zijn nationaliteit niet aannemelijk maakt, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker geen Afghaans nationaliteitsbewijs voorlegt. Verzoeker verklaart nooit in het bezit te zijn geweest van een Afghaans paspoort of een Afghaanse identiteitskaart (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 17, verklaring DVZ, nrs. 24 en 25).

Verzoeker legt op het CGVS fotokopieën neer van *amayesh*-kaarten (Iraanse vluchtelingenkaarten) van zichzelf en zijn kinderen. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker slechts fotokopieën neerlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, wordt aan de authenticiteit van deze documenten afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte blijkt van de procedure ter verkrijging ervan. Verzoeker verklaarde dat Afghanen zich in Iran tot de VN konden wenden en aanspraak konden maken op een *amayesh*-kaart nadat zij door de VN over hun problemen waren gehoord (adm. doss., stuk 5, hoorverslag CGVS, p. 7). Deze verklaring strookt echter niet met objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de *amayesh*-procedure enkel openstaat voor Afghanen die reeds in de jaren '80 en de vroege jaren '90 als vluchteling werden erkend en dat de kaarten worden uitgereikt door de BAFIA, de Iraanse Vreemdelingendienst. *Amayesh*-kaarthouders blijken bovendien *prima facie* te zijn erkend op basis van hun Afghaanse nationaliteit en niet op basis van eventuele problemen die zij aanvoeren (zie adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', nr. 12: "*Unwelcome Guests. Iran's Violation of Afghan Refugee and Migrant Rights*", Human Rights Watch, november 2013). Er tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk op gewezen dat *amayesh*-kaarten niet worden uitgereikt door de VN, gaf verzoeker

aan slechts weet te hebben van een systeem dat door de VN wordt georganiseerd (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Uit niets blijkt dat de VN in Iran vluchtelingenkaarten uitreiken aan Afghanen die daar hun toevlucht zoeken na hen te hebben geïnterviewd over hun problemen. Waar verzoeker in het verzoekschrift ontkent ooit te hebben verklaard dat de VN in Iran verblijfskaarten voor Afghaanse vluchtelingen uitgeven, doet hij geen afbreuk aan zijn verklaringen zoals die blijken uit het gehoorverslag. Verzoeker voert in het licht van deze verklaringen louter *post factum* aan dat hij zijn *amayesh*-kaart bij het Iraanse ministerie voor vreemdelingen heeft verkregen. Een dergelijk betoog kan bezwaarlijk als ernstig worden beschouwd.

Wat betreft voormelde *amayesh*-kaarten en de andere door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot de periode waarin hij als vluchteling in Iran zou hebben gewoond (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten'; het betreft onder meer het huwelijksboekje, de geboorteaktes van zijn kinderen, de binnenlandse reistoelatingen en de gerechtelijke documenten betreffende de klacht tegen de persoon die hem en zijn echtgenote zou hebben geïnterviewd), dient te worden gewezen op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat Iraanse documenten, al dan niet vervalst, gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen (zie adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', nr. 1, COI Focus "*Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude*", 30 november 2017). Bovendien betreft het hier, met uitzondering van de gerechtelijke documenten, eveneens fotokopieën, waaraan hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden verleend aangezien zij gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn.

De lidkaart van de politieke partij Hezb-e Wahdat op naam van verzoekers vader blijkt eveneens een fotokopie te zijn en heeft daarenboven geen betrekking op verzoekers persoon. Bovendien blijkt uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (zie stuk 16, map met 'Landeninformatie', nr. 2, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017).

De Raad stelt tevens vast dat de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde documenten niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker wederom geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Het weze herhaald dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen echter geen geloof hechten aan zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de Afghaanse variant van het Perzisch, met name het Dari, niet machtig is. Verzoeker heeft aan het begin van het gehoor op het CGVS bij herhaling aangegeven dat hij Farsi spreekt en het gehoor werd vervolgens verdergezet in het Farsi (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3). Verzoeker verklaarde tevens dat zijn ouders thuis met elkaar Farsi spraken en dat dit ook hun moedertaal was. Nadat hij er door de dossierbehandelaar op gewezen werd dat zijn ouders in Afghanistan geboren waren en er ook woonden, gaf verzoeker plots aan dat hun taal het Dari zou moeten zijn, maar dat zij met hem Farsi spraken omdat hij het anders niet zou verstaan (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker tijdens zijn gehoor zou hebben verklaard dat zijn vader Pasjtoe met hem sprak en zijn moeder Dari,

waardoor hij vloeiend Dari zou spreken en een goede kennis zou hebben van het Pasjtöe, is geheel in strijd met verzoekers eerdere verklaringen zoals deze blijken uit het gehoorverslag. Dat de tolk die aanwezig was tijdens een afspraak met verzoeker op het kantoor van zijn advocaat zou hebben bevestigd dat verzoeker Dari spreekt, is een bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Dat verzoeker een zekere kennis van het Pasjtöe zou hebben, kan niet overtuigen. Verzoeker kon niet aangeven welke talen behalve het Dari nog gesproken worden in Afghanistan en wist niet welke belangrijke taal gesproken wordt in Kandahar, *nota bene* de regio waarvan zijn vader afkomstig zou zijn. Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat Dari en Pasjtöe de officiële talen in Afghanistan zijn en dat Pasjtöe de belangrijkste taal in Kandahar is (adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', nr. 5, 'Languages of Afghanistan', Wikipedia, en nr. 7, 'Kandahar Province', Wikipedia).

Verder blijkt verzoeker vage en inconsistente verklaringen te hebben afgelegd over zijn familiale achtergrond. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Gevraagd naar de geboorteplaats van uw vader antwoordde u dat hij u verteld had dat hij van Kandahar afkomstig was. Gevraagd waar in Kandahar repliceerde u dat u denkt dat hij geboren werd in het district Dand maar waar precies dat wist u niet (CGVS, p. 5). Waar uw moeder geboren is wist u helemaal niet, u kon enkel zeggen dat het in Afghanistan is (CGVS, p. 5). U verklaarde dat uw ouders destijds uit Afghanistan gevlucht waren omwille van de oorlog en meerbepaald de bombardementen door de Russen. Ook hier had u echter geen verdere informatie over (CGVS, p. 6). Waar Kandahar gelegen is in Afghanistan wist u niet eens bij benadering te zeggen (CGVS, p. 5). Zelf van een laaggeschoold iemand kan echter verwacht worden dat hij meer weet over de plaats van herkomst van zijn ouders en de reden waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten om zich in een buurland te vestigen."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift repliceert dat hij wel kon antwoorden op de vragen over de geboorteplaats van zijn ouders, gaat hij voorbij aan bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen waaruit het tegendeel blijkt. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen. De loutere omstandigheid dat verzoeker zes jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, verschoont noch verklaart zijn gebrekkige en vage verklaringen met betrekking tot de herkomst van zijn familie. Er mag immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker hieromtrent informatie zou hebben verkregen tijdens latere stadia in zijn leven.

Tot slot dient te worden gewezen op verzoekers gebrekkige kennis van zijn voorgehouden land van herkomst in het algemeen, zoals genoegzaam blijkt uit volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

"Gevraagd om etnische groepen uit Afghanistan te noemen moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 4 en 5). Later tijdens het gehoor vermeldde u weliswaar dat u in Iran textiel verkocht in de bazaar en dat daar ook Hazara uit Afghanistan werkten. U wist niet van waar in Afghanistan zij afkomstig waren en gevraagd om informatie te geven over de Hazara bevolking wist u enkel te zeggen dat ze het sjiiitisch geloof aanhangen en van Mongoolse afkomst zijn. Meer informatie had u niet (CGVS, p. 13). Hoewel u, zoals hierboven reeds vermeld, in een Afghaanse wijk en een Afghaanse vluchtelingenkamp in Iran zou gewoond hebben kon u geen enkele Afghaanse zanger of sportman noemen. U wist wel te vertellen dat Afghanen de vlag hijsen in Mazar op hun onafhankelijkheidsdag maar u bleek niet te weten dat Mazar (voluit Mazar-e Sharif) een grote Afghaanse stad is. U kende Mazar enkel als een schijn (CGVS, p. 15). Haft Mewa, een traditioneel Afghaanse gerecht dat bereid wordt met nieuwjaar, kende u evenmin. Hoewel u tweemaal gevraagd werd naar specifieke Afghaanse gerechten die bereid worden met nieuwjaar noemde u dit niet (CGVS, p. 15 en 16). U noemde weliswaar 'Kabuli' en 'Aash'. Dit laatste is echter ook een Iraans gerecht (CGVS, p. 15 en 16). Op de vraag naar bekende Afghaanse personaliteiten moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U voegde wel toe dat u wist dat Ashraf Ghani de president is maar dit heeft u vernomen van medebewoners in het opvangcentrum in België. Voorts wist u niet hoe de Afghaanse vlag eruit ziet en buiten Kabul en Kandahar kon u geen enkele andere Afghaanse stad bij naam noemen (CGVS, p. 16)."

De informatie die verzoeker na zijn gehoor op het CGVS op het kantoor van zijn advocaat zou hebben gegeven over Afghanistan is in dezen niet relevant en wordt hoe dan ook slechts *post factum* aangevoerd in het verzoekschrift. In zoverre verzoeker betoogt dat hij deze informatie wel zou hebben meegedeeld tijdens zijn gehoor maar dat de tolk zijn verklaringen foutief zou hebben vertaald, kan hij niet overtuigen. Verzoeker staft op geen enkele wijze zijn bewering dat de tolk van Pasjtöe-origine was en het Farsi onvoldoende beheerste. Dat verzoeker de tolk zou hebben voorgesteld om over te schakelen naar het Pasjtöe omdat hij merkte dat hij weinig Farsi en Dari kon, is eveneens een loze

bewering die geen steun vindt in het gehoorverslag. Bovendien is het om hoger uiteengezette redenen niet aannemelijk dat verzoeker het Pasjtou voldoende beheerst.

De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt zijn Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker gedurende jaren als Afghaans vluchteling in Iran heeft verbleven. Verzoeker blijft in gebreke duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn werkelijke nationaliteit en verblijfssituatie voor zijn komst naar België, en dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Hoger werd reeds gewezen op het belang duidelijkheid te verschaffen omtrent de nationaliteit en werkelijke streek van herkomst, nu het verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande zijn nationaliteit, welke de kern van zijn vluchtrelaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoeker er niet in slaagde zijn Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken, diende de commissaris-generaal geen verdere analyse uit te voeren naar zijn vluchtrelaas, dat betrekking heeft op zijn vrees voor vervolging wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Te dezen maakt verzoeker omwille van het hoger vastgestelde ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen omtrent zijn Afghaanse nationaliteit zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN